

דברי תורה

מאת נ"ק מרן אדמו"ר שליט"א

שנאמרו בסעודה שלישית פרשת ויגש תשפ"ג לפ"ק

יוצא לאור ע"י מכון מעדני מלך וויען - גליון אלף ש"מ

אמנם דבר זה תלוי אם היה לאבותינו דין ישראל ממש, ויצאו לגמרי מכלל בני נח אף לקולא, או שדינם כבני נח ולחומרא החמירו על עצמם כישראל (עיין פרשת דרכים דרך האתרים דרוש א), ואם יש להם דין ישראל ממש יש להם תקנה בקדושא דבי שמישי. ואם כן אם יפסיעו פסיעה גסה, בקל יבואו לידי פלפול הלכה האם יש להם דין בני נח או דין ישראל, וזה יביא אותם להתעסק בדבר הלכה ע"כ.

ועל פי דרכו נראה לשלב אותו גם לפירוש השלישי, שלא יריבו מי סיפר לשון הרע וגרם לשנאתו. דהנה לעיל נאמר, ויבא יוסף את דבתם רעה אל אביהם (לז-ב). וברש"י כל רעה שהיה רואה באחיו בני לאה היה מגיד לאביו, שהיו אוכלין אבר מן החי, ומזולזלין בבני השפחות לקרותן עבדים וכו' ע"כ. וכאשר נתוודע זאת להאחים שנאו אותו על דבתם רעה שהיה מביא לאביהם (רש"י לז-ח). והנה השבטי י-ה בודאי לא עברו על אחד משבע מצות בני נח לאכול אבר מן החי. וכתב הרא"ם (בראשית לז-ב) שהשבטים היו חותכים בשר מבית השחיטה בעודה מפרכסת ומניחין אותה עד שתמות, ואחר כך היו אוכלין אותו כדי שיבריאו, ובישראל דבשחיטה תליא מילתא, כיון דשחט בה שחיטה מעליא, כבר יצאת מידי איסור אבר מן החי (עיין חולין לג.), ויוסף היה סבור דדינם כבני נח דבמיתתה תליא מילתא, ואינה יוצאה מידי אבר מן החי עד שתמות, והם נכשלים באבר מן החי (ועיין בפרשת דרכים שם).

ומזה בא שהיו השבטים בני לאה מזולזלין בבני השפחות, כי הנה יעקב נשא שתי אחיות רחל ולאה, ואיתא במדרש (ב"ר עד-ג) שגם בלהה חולפה היו בנות לבן, ולכן אמר על כולם הבנות בנותי (לא-מג), ואם כן נשא ארבע אחיות, שאם דינם כבני נח הרי מותר (רמב"ן כו-ה), אבל

וישלח את אחיו וילכו, ויאמר אליהם אל תרגזו בדרך (מה-כד). ברש"י אל תתעסקו בדבר הלכה שלא תרגזו עליכם הדרך. דבר אחר אל תפסיעו פסיעה גסה ותכנסו בחמה לעיר. ולפי פשוטו של מקרא יש לומר לפי שהיו נכלמים, היה דואג שמא יריבו בדרך על דבר מכירתו, להתווכח זה עם זה ולומר על ירך נמכר, אתה ספרת לשון הרע עליו וגרמת לנו לשנאתו ע"כ.

ויש לדייק שלא אמר שיריבו על המכירה עצמה, אלא על מי שסיפר הלשון הרע שגרם השנאה. ויש בזה מוסר השכל, כי בשעה שיש כבר קנאה ושנאה, האדם אינו כבר ברשותו, ועושה מעשים אשר לא יעשו, ואין לדון על המכירה בעצם, אבל האשם מוטל על מי שהביא אותם לידי זה, מי הבעיר התבערה הזאת בסיפור לשון הרע, שהביאם לידי קנאה ושנאה כזו, אשר עבור זה מכרוהו.

*

והנה בתורת משה (קצט). כתב לשלב שלשה דברים אלו על דרך הדרוש, דהנה בגמרא (תענית י): איתא, אל תפסיעו פסיעה גסה, דאמר מר פסיעה גסה נוטלת אחד מחמש מאות ממאור עיניו של אדם ע"כ. אמנם בגמרא (שבת קיג). איתא, ומהדר ליה בקדושא דבי שמישי [השותה מייין של קידוש בלילי שבתות] ע"כ. ולכן הרמב"ם והטור והשולחן ערוך לא הביאו בשום מקום איסורא דפסיעה גסה בחול, דהא מהדר ליה בקדושא דבי שמישי. והנה האבות החמירו לקיים כל התורה (יומא כח:), מכל מקום לא היה להם רשות לקדש ולהבדיל מצד ספק, דדלמא בני נח המה ואסור להם לשבות ולברך ברכה לבטלה, ואם כן אם יפסיעו פסיעה גסה וינטל ממאור עיניהם אין להם עוד תקנה בקדושא דבי שמישי, דהא לא יוכלו לקדש.

משם לבל יקבר בארץ מצרים ע"כ. ובבעל הטורים, עלה כתוב בה"א, רמז לאחר ה' דורות יגאלם, יעקב, לוי, קהת, עמרם, משה ע"כ. ויש להבין הבטחתו של ה' באחרונה, ויוסף ישית ידו על עיניך, מהו הכוונה בזה.

וּנְרָאָה בהקדם לבאר מה שהזוהרים יוסף אל תרגזו בדרך, אל תתעסקו בדבר הלכה, שלא תרגזו עליכם הדרך, וגם אל תפסיעו פסיעה גסה. אשר אלו ואלו דברי אלקים חיים, שהזוהרים מתחלה שלא יגרמו שיתארך זמן הדרך יותר מהראוי, על ידי שיתעסקו בדבר הלכה ויתעו מן הדרך. אבל מצד השני לא יפסיעו פסיעה גסה כדי לקצר הזמן, שיגיעו יותר מהר אל בית אביהם. והענין הוא, דאיתא בגמרא (מגילה יז.) יוסף פירש מאביו כ"ב שנה [כיצד יוסף בן שבע עשרה שנה היה כשפירש מאביו, וכשמלך על מצרים היה בן שלשים, הרי י"ג, ושבעה דשבע ושנים של רעב, הרי עשרים ושתיים שנה שנתכסה יוסף מאביו], כשם שפירש יעקב אבינו מאביו ע"כ. והיינו שהיה פגם ביעקב שלא קיים מצות כיבוד אב כ"ב שנה, וכנגד זה התאבל על יוסף בנו במשך כ"ב שנה.

וְהִנֵּה משפטי ה' הם מדוייקים בזמנם מרגע התחלתם עד זמן הנקצב, ולרגעים תבחננו. ויעקב אבינו שהחסיר מלקיים כיבוד אב בערך כ"ב שנה, כפי מספר הימים והשעות והרגעים, כן לעומת זה נענש שפירש ממנו יוסף בדיוק מספר השנים והשעות שהוא פירש מאביו, לא רגע פחות ולא רגע יותר, רק כפי מה שהוצרך לו לתקן הפגם. וכמו שפירשו מה שנאמר ולא יכול יוסף להתאפק לכל הנצבים עליו (מה-יא), ולכאורה הלא דבר עמהם כמה פעמים קשות, ולמה דוקא עתה לא היה יכול להתאפק. וכתוב בספר ישרש יעקב, כי בהיות כי הכ"ב שנים היו נחשבות בצמצום על הרגע, לא מוקדם ולא מאוחר, וכאשר נתקרב כעת הקץ מהכ"ב שנים, לא הניחו לו מן השמים להתאפק עוד, והוכרח בעל כרחו להתוודע להם, למען אשר יהיה עוד פנאי הנצרך להם שילכו לאביהם ויבושר לו ברגע האחרונה מהכ"ב שנים ולא יתאחר ע"כ.

וּמִן השמים הזמינו באיזה שעה יתוודע יוסף לאחיו, כפי החשבון שצריכין עוד האחים להתעכב במצרים, וזמן הדרך לארץ כנען, שיוכלו לבוא לביתו של יעקב ולהודיע לו עוד יוסף חי, באותה שעה ורגע שנשלם הזמן של כ"ב שנה בדיוק. ועל כן הזוהרים יוסף אל תרגזו בדרך, לא תתעסקו בדבר הלכה, שאז יתארך הדרך יותר, ולא יגרמו צער ליעקב יותר ממה שמגיע לו. ולעומת זה אל תפסיעו פסיעה גסה לקצר הזמן, ולהגיע ברגע מקודם, שאז ישאר עדיין פגם ביעקב בתיקון מצות כיבוד אב שהיה מוטל עליו.

השבטים דסבירא להו שדינם כישראל, אז רק לאה היתה מותרת ליעקב, ובניה כשרים, אבל שאר בניו הם נולדים באיסור של שתי אחיות, ולכן זלזלו בבני השפחות לקראם עבדים. והדבה של יוסף על שני דברים אלו בשורשם הם אחד, שעדיין דינם כבני נח, ולא כדעת השבטים. ולכן נאמר ויבא יוסף את דבתם רעה אל אביהם (ל-ב), שהדבה על השבטים שהם סוברים שדינם כישראל, זה נוגע גם לאביהם, שעשה איסור בנשיאות האחיות.

וְהַשְּׁבִטִים טענו עוד ליוסף, דהא יחיד ורבים הלכה כרבים, וכיון שהם הרבים מוכרח יוסף לבטל דעתו ולפסוק כמותם. אבל יוסף לא ביטל דעתו כנגדם, דכיון דהוי סבירא ליה דדינם כבני נח, הרי מבואר בפרי מגדים (יו"ד סימן סב סק"א ד"ה עוד) דבבן נח לא אזלינן בתר רובא, דזהו דין הנוגע רק בישראל דכתיב (שמות כ-ב) אחרי רבים להטות ע"ש.

וְלֹכֵן כאשר אחר כך חלם יוסף שכולם משתחווים לו, אמרו לו אחיו המלוך תמלוך עלינו (ל-ה), כי לא יתכן שאתה תהיה מלך, דהא קרא כתיב (דברים יז-טו) מקרב אחיך תשים עליך מלך, ממובחר שבעמך (בבא קמא פח.), וכיון שלדעתם יש בנישואי יעקב איסור של שתי אחיות, הרי הוא נולד מביאה אסורה ואינו ראוי למלך. וגם אי נימא שגייירן יעקב מקודם, וכקטן שנולד דמי, ואין להם עוד קירבות, אם כן יוסף בן גרים הוא, וגם כן אינו מקרב אחיך, ממיוחסין שבישראל.

וְאִם כן כל הקנאה והשנאה מהאחים ליוסף עבור דבתם רעה עליהם, הרי תליא בנקודה זו אם דינם כישראל או כבני נח. ולכן כעת כאשר אמר להם יוסף אל תפסיעו פסיעה גסה, כי לפי דעתו הם כבני נח, ואי אפשר להם להחזיר בקדושה דבי שמשי, הרי זה יביא אותם להתעסק בהלכתא זו אי דינם כישראל או כבני נח, ומזה יבואו גם לידי מריבה, על מי שהביא להם הלשון הרע על יוסף, שזה נתעורר מדבה של יוסף כנגדם לאביהם, אשר גם זה שורשו היתה מדין אי דינם כבני נח או כישראל.

*

וְלֹהֲלֵן בפרשה, ויאמר אלקים לישראל במראות הלילה, ויאמר יעקב יעקב ויאמר הנני. ויאמר אנכי הא-ל אלקי אביך, אל תירא מרדה מצרימה כי לגוי גדול אשימך שם, אנכי ארד עמך מצרימה, ואנכי אעלך גם עלה, ויוסף ישית ידו על עיניך (מו-ב). ובאור החיים הק', אעלך גם עלה, רמז לו שני עליות, האחד יציאת מצרים, והשנית שיעלהו

ומצינו כן גם ביוסף, שנאמר ויהי מקץ שנתים ימים ופרעה חולם (מא-א). ובמדרש (ב"ר פט-א) קץ שם לחושך (איוב כח-ג), זמן נתן ליוסף כמה שנים יעשה באפלה בבית האסורים, כיון שהגיע הקץ חלם פרעה חלום ע"כ. וביאר בעץ יוסף, דלשון קץ משמע על זמן משוער מתחלה שהגיע קצו, ולכן כתיב כאן ויהי מקץ שנתים ימים, שהיה זמן נחתך על יוסף שישב ב' שנים יותר לפי שתלה בטחונו בשר המשקים, וכשנשלם זמנו, היה מאת ה' שיחלום פרעה חלום זה שיצא יוסף מן הסוהר על ידי זה ע"כ. ולכן כאשר הגיע זמן חירותו של יוסף כתיב, ויריצוהו מן הבור (מא-ד). ולכאורה מהו הבהילות, ומה איכפת להו שיצא יוסף מן הבור כרגיל בלי מהירות וריצה. אך מאת ה' היתה זאת, כי לא יוכל לצאת רגע קודם ולא להשאר רגע יותר מכפי מה שנידון, וכאשר באה זמן ישועתו, ויריצוהו מן הבור, שלא יתעכב רגע יותר ממה שפסקו דינו. (ועיי' בספורנו שם).

ודבר זה הוא גם אצל כל אדם, וכמאמרם (עבודה זרה נה). יסורין בשעה שמשגרין אותן על האדם, משביעין אותן שלא תלכו אלא ביום פלוני, ולא תצאו אלא ביום פלוני ובשעה פלונית, ועל ידי פלוני ועל ידי סם פלוני וכו'. והיינו דאמר רבי יוחנן מאי דכתיב (דברים כח-ג) וחליים רעים ונאמנים, רעים בשליחותן [שמייסרין את הגוף] ונאמנים בשבועתן ע"כ. הרי כי כל דיני ה' על האדם הם בהשגחה פרטית מרגע ביאתם עד רגע צאתם, והם מושבעים ועומדים על זה.

ומצינו כן גם ביציאת מצרים, שנאמר שם, כי גורשו ממצרים ולא יכלו להתמהמה וגו', ויהי בעצם היום הזה יצאו כל צבאות ה' מארץ מצרים (שמות יב-ט). והיינו כי הגאולה היתה קצובה שתהא בעצם היום הזה, שאז באותו רגע נשלם הזמן של השעבוד ארבע מאות שנה, על כן בבוא הזמן לא יכלו להתמהמה עוד יותר גם שעה קלה, וגורשו ממצרים.

*

וזהו הענין שמצינו ביציאת מצרים, שאמר ה' אתם ראיתם אשר עשיתי למצרים, ואשא אתכם על כנפי נשרים ואביא אתכם אלי (שמות יט-ד). וברש"י זה יום שבאו ישראל לרעמסס, שהיו ישראל מפוזרין בכל ארץ גושן, ולשעה קלה כשבאו ליסע ולצאת, נקבצו כולם לרעמסס ע"כ. אשר רעמסס מארץ גושן היא (רש"י בראשית מז-יא). ושוב נאמר (שמות יב-לז) ויסעו בני ישראל מרעמסס סכתה כשש מאות אלף רגלי, וברש"י ק"כ מיל היו, ובאו שם לפי שעה, שנאמר ואשא אתכם על כנפי נשרים ע"כ. ולכאורה הרי לא

עבד קוב"ה ניסא למגנא (זוה"ק ח"א רא), ולמה הוצרכו לזה, שישא אותם על כנפי נשרים מתחלה כולם לרעמסס, ומשם יצאו כולם יחד על כנפי נשרים לסוכות.

וביאר הוא, כי הגזירה של גר יהיה זרעך בארץ לא להם וגו' ארבע מאות שנה (בראשית טו-ג), הוא מדוייק על השעה ועל הרגע, ומקץ ארבע מאות שנה יצאו ברכוש גדול. ואם היו יוצאים ברגליהם כדרך בני אדם, הרי יציאה של מליוני בני אדם עם מקניהם ובהמתם, אשר אין לך כל אחד ואחד מישראל שלא היו עמו תשעים חמורים לובים טעונים מכספה וזהבה של מצרים (בכורות ה), עולה הרבה שעות עד שיצא האחרון ממצרים. ואם כן אין גאולת כל ישראל שוין, שהראשונים יצאו לגאולה קודם, ולאחר זמן יצאו האחרונים, וה' הבטיח גאולתם של כל ישראל ברגע שיסתיים קץ הגלות של ארבע מאות שנה, על כן נתקבצו כולם רגע קודם גאולתם ובאו לרעמסס, ומשם נשא אותם הכנפי נשרים כולם יחד, והניחם חוץ למצרים בסוכות, כי גזירת ה' קצובה ומדוייקת משעה לשעה ומרגע לרגע. אשר כן נקודה שתהא גם גאולה האחרונה באופן זה בקרוב בימינו.

*

ועוד אנו למדים ממכירתו של יוסף, אשר רבות מחשבות בלב איש ועצת ה' היא תקום (משלי יט-כא), כי גזירת ה' אין בידו של אדם להטותו ולשנותו, וכל התחבולות שיעשה כנגדו, לא רק שלא יועילו לבטל הדבר, אלא עוד יסייעו שיצא לפועל עצת ה'. וכמו שאמרו (יומא לה). בשמך יקראוך ובמקומך ישיבוך [לא ידאג אדם לומר פלוני יקפח פרנסתי, כי על כרחך בשם יקראוך לבוא ולשוב במקומך], ומשלך יתנו לך [לא משלהם יתנו לך מתנה, אלא מזונות הקצובים לך מן השמים], אין אדם נוגע במוכן לחבירו ע"כ.

וכמו כן לענינינו, השבטים טיכסו עצה לבטל חלומי של יוסף, אשר כולם ישתחוו לו, ואמרו לכו ונהרגהו וגו' ונראה מה יהיו חלומותיו (לז-ב), ומכרהו לעבד למצרים, שלא היה עבד יכול לברוח ממצרים (רש"י שמות יח-ט), וישאר יוסף עבד עולם שם. ובסופו גרמו הם עצמם במעשיהם להעלהו שם למשנה למלך, וכולם השתחוו לו. – וכן מצינו אחר כך במצרים, שאמר פרעה, הבה נתחכמה לו פן ירבה (שמות א-ז), ובסופו כאשר יענו אותו כן ירבה וכן יפרוץ (שם א-יב), ורוח הקודש אומרת אתם אומרים פן ירבה ואני אומר כן ירבה (סוטה יא). והיינו כי אין להתחכם על גזירת ה', ודבר ה' יצליח לעולם.

ומפרשה זו של יוסף אנו למדים עוד, אשר הנסתרות לה' אלקינו, שגם מה שנראה לנגד עיני האדם

שהיא מאורע רע, גנוז בגויה טובה רבה ועצומה שמתגלה רק לאחר זמן. ועל דרך שאמרו (נדה לא.) מאי דכתיב (ישעיה יב-א) אורך ה' כי אנת בי ישוב אפך ותנחמני [מפני שבעסת עלי אני מודה לך, שלטובתי היה], במה הכתוב מדבר, בשני בני אדם שיצאו לסחורה, ישב לו קוץ ברגלו לאחד מהם [ולא יכול לצאת], התחיל מחרף ומגדף. לימים שמע שטבע ספינתו של חברו בים, התחיל מודה ומשבח, לכך נאמר ישוב אפך ותנחמני ע"ש. ועל זה אמר הכתוב (תהלים ב-ד) יושב בשמים ישחק, והוא לדוגמא כאשר האם חובש את הילד לטובתו ולרפואתו, והילד חושב שמצערים אותו, אז האם שוחקת איך לא מכיר הילד שכל זה הוא רק לטובתו, ומצטער הוא על לא דבר. וכמו כן האדם מצטער כמה פעמים על מאורע שבא לפניו, והוא יושב ובוכה על מצבו, ויושב בשמים ישחק, הלא כל זה היא לטובתך.

וכמו כן יעקב אבינו הצטער שטרף טורף יוסף, ולא יוכל להתנחם, ובאמת יושב יוסף ברומו של עולם, משנה למלך, ועומד חי בצדקתו המופלגת. וכל זה הכנה לטובתו של יעקב, אשר ראוי היה לירד למצרים בשלשלאות של ברזל, אלא שזכותו גרמה לו, שירד יוסף מתחלה למצרים, ופירנס אותו עם כל בניו כל ימיו (שבת פט.). וגם גדר עצמו במצרים באשת אדונו, ונגדרו כל ישראל במצרים בזכותו (ויק"ר לב-ה). וגם נתקן בזה הפגם של הכ"ב שנה שלא קיים יעקב כיבוד אב.

ויעקב אבינו כאשר נותן עיניו למפרע על מה שנלקח ממנו יוסף שמכרוהו האחים, הוא רואה בחוש, שרבות מחשבות בלב איש ועצת ה' היא תקום, שהאחים לא יכלו לבטל גזירת ה', וכל מה שעשו היה עוד סיוע שיתקיים דבר ה'. וגם ראה דכל מה דעבד רחמנא לטב עביד, ומה שהיה לפי ראות עיניו לצער ומכאוב, מכיר כעת גודל הטובה שהיה מונח בזה. ורואה איך שמשפט ה' מדוייק מרגע לרגע, שכמו שהוא היה כ"ב שנה בלי כיבוד אב, כן עלה לו להצטער ממה שיוסף לא היה אצלו, בדיוק זה לעומת זה.

וכל זה הסיב ה' ליעקב כהכנה לפני קיום גזירת הגלות למצרים, לקבל מזה חיזוק על הירידה למצרים, שהכל היא בגזירת עליון מיום ליום ומשעה לשעה. ועבדום וענו

אותם ארבע מאות שנה, וברגע שיכלה זמן ההוא, אחרי כן יצאו ברכוש גדול, וברגעא חדא נשאם על כנפי נשרים מרעמסס לסוכות. וכמו שראה אצל עצמו, שנגזר עליו צער כ"ב שנה, וברגע שנשלם הזמן ההוא, נתבשר עוד יוסף חי, כן יהיה במצרים.

ועל עצם השיעבוד של ועבדום וענו אותם, יש חשבון והשגחה למעלה כמה תהא העבודה והעינוי, ומה שלא נגזר עליהם, לא יועיל עצת פרעה כנגדם. וכאשר יאמר פן ירבה, רוח הקודש אומרת כן ירבה. וכמו שראה אצל יוסף, שתחבולות השבטים נגד יוסף שלא יהא מלך עליהם, לא הועילו כנגדו, ואדרבה כל מה שעשו נתברר אחר כך שהיה גרמא להוציא לפועל גזירת ה'.

וגם לא יצטער על הירידה שיש בגלות מצרים, שלפי ראות העין נראה שזהו לרעתם, כי לא כן הוא, אלא זהו לטובתם להכשירים לקבלת התורה, הכור הברזל שזיכך אותם, כי מאתו לא תצא הרעות. וגם זה ראה אצל עצמו, שהצטער כל כך על מצבו של יוסף, ובסופו התברר הטובה העצומה שהיה לו, שכל זה נגרם במכירתו.

ובזה נבוא אל המכוון, ויאמר אלקים לישראל במראות הלילה, כאשר ירידתו למצרים היה נראה לו לחושך ואפלה כלילה, ויאמר יעקב יעקב, לשון חבה, אין זה לרעה אלא לטובתו, ואל תירא מרדה מצרימה, אנכי ארד עמך מצרימה ואנכי אעלך גם עלה, אני עומד שם ומשגיח עליהם כל הימים, מתחלת ירידתם עד העליה האחרונה ביציאת מצרים. ויוסף ישית ידו על עיניך, כאשר תתבונן בהפרשה של יוסף שעברה עליך, זה ישית ידו על עיניך, שלא תסתכל על הדברים לפי ראות העין הגשמי שלא יוכל לראות רק ההוה, ומשם תלמוד שהכל היא בהשגחה פרטית. וכמו שאצל יוסף כאשר אתה רואה הדברים למפרע ניכר הטובה שהיתה גנוזה בזה, כן יהא במצרים, הכל היא בהשגחה, הן השיעבוד של ועבדום וענו אותם, שלא יוכלו להוסיף יותר ממה שנגזר עליהם, והן הזמן של ארבע מאות שנה, לא יאוחר יותר אפילו לרגע אחד. וכימי צאתנו ממצרים יראנו נפלאות בגאולה העתידה בביאת בן דוד בב"א.

הגליון הזה נתנדב על ידי

מוה"ר ר' יצחק אלעזר ווערצבערגער הי"ו לרגל השמחה השרויה כמעונו בנישואי בנו למול מוב	מוה"ר ר' לוי מיכאל גראס הי"ו לרגל השמחה השרויה כמעונו באירוס בני למול מוב	מוה"ר ר' מרדכי אנשיל לאקס הי"ו לרגל השמחה השרויה כמעונו בנישואי בתו למול מוב	מוה"ר ר' משה יואל גערטנער הי"ו לרגל השמחה השרויה כמעונו בנישואי בתו למול מוב
מוה"ר ר' חיים הערש שטיינבערג הי"ו לרגל השמחה השרויה כמעונו בנישואי בנו למול מוב	מוה"ר ר' ישראל שלמה גרינצווייג הי"ו לרגל השמחה השרויה כמעונו בנישואי בנו למול מוב	מוה"ר ר' משה יודא ליכטער הי"ו לרגל השמחה השרויה כמעונו באירוס בתו למול מוב	מוה"ר ר' לוי יצחק דערבארעמדיגער הי"ו לרגל השמחה השרויה כמעונו בנישואי בתו למול מוב
מוה"ר ר' אהרן אלי גאטטעסמאן הי"ו לרגל השמחה השרויה כמעונו בהולדת בתו למול מוב	מוה"ר ר' יודא יואל בערנאטה הי"ו לרגל השמחה השרויה כמעונו בהולדת בנו למול מוב	מוה"ר ר' חיים זאנוויל לעפקאוויטש הי"ו לרגל השמחה השרויה כמעונו בהולדת בתו למול מוב	מוה"ר ר' יואל הערשקאוויטש הי"ו לרגל השמחה השרויה כמעונו בהולדת בתו למול מוב